

Noaptea Muzeelor la Sate la Snagov 7	„Zestrea Brăneștiului”, mai bogată 8	Industriașul Dumitru Mociorniță – deputat și senator de Ilfov 9	Biblioteca de afară 12
--	--	---	----------------------------------

condeie Ilfovene

Nr. 84 | septembrie 2024 | Publicație de cultură

Limba Română omagiată la București și Chișinău Marea Dictare Națională

Alexia-Maria Juncu, studentă la FPSE

Nașterea Maicii Domnului – tradiții și semnificații

În fiecare an, la 8 septembrie, creștinii din întreaga lume celebrează Nașterea Maicii Domnului, sărbătoare cunoscută și sub numele de Sfânta Maria Mică. Cu o profundă semnificație religioasă și culturală, aceasta marchează momentul în care Fecioara Maria a venit pe lume. Nașterea Maicii Domnului este considerată începutul împlinirii promisiunilor divine. Conform tradiției creștine, părinții Fecioarei Maria, Sfinții Ioachim și Ana, erau doi oameni evlavioși care și-au dorit foarte mult un copil. După ani de rugăciuni, un înger le-a transmis că dorința lor va fi împlinită și că vor deveni părinții unei fete, care va fi binecuvântată și aleasă să poarte în pântece pe Fiul lui Dumnezeu. Astfel, prin nașterea Mariei, promisiunea divină a început să se îplinească. În bisericile ortodoxe și catolice, această sărbătoare este privită ca un moment de recunoștință față de Dumnezeu, care a adus în lume pe cea care va face legătura între cer și pământ. În iconografia creștină, Nașterea Maicii Domnului este reprezentată deseori prin imagini ale Sfintei Ana și ale Sfințitului Ioachim, îmbrățișându-și bebelușul, pe Maria. Scena sugerează atât bucuria nașterii, cât și protecția divină de care Maria s-a bucurat încă din primele clipe de viață. Nașterea Maicii Domnului este un prilej de sărbătoare pentru persoanele care poartă numele de Maria, Mariana, Marin, Marian și derivatele acestora. În România, este una dintre cele mai frecvente zile onomastice, iar familiile

se adună pentru a petrece împreună, oferindu-le sărbătorii flori și cadouri. Pe lângă tradițiile religioase, această sărbătoare este o ocazie pentru întărirea legăturilor de familie și prietenie, reamintind importanța comunității și a solidarității.

Sfânta Maria Mică este o sărbătoare însoțită de numeroase tradiții și obiceiuri. În multe regiuni, oamenii merg la biserică pentru a se ruga și a aprinde lumânări, cerând sănătate și protecție. Este un moment de reculegere și de mulțumire, dar și o ocazie pentru a cere ajutorul Maicii Domnului în îndeplinirea dorințelor și în rezolvarea problemelor personale. Un obicei răspândit este sfințirea bucatelor în ziua de 8 septembrie. Femeile pregătesc mâncăruri speciale, pe care le duc la biserică pentru a fi binecuvântate, iar apoi le împart nevoiașilor. Această practică simbolizează generozitatea și spiritul de ajutorare, care ar trebui să caracterizeze orice creștin.

De asemenea, în tradiția populară, Sfânta Maria Mică marchează începutul toamnei, iar agricultorii se roagă pentru o recoltă bogată și pentru protecția împotriva calamităților naturale. În concluzie, Nașterea Maicii Domnului este o sărbătoare de profundă importanță spirituală pentru creștinii din întreaga lume și un prilej de reflectare asupra rolului central pe care Fecioara Maria îl are în tradiția creștină. Prin obiceiurile și tradițiile legate de această zi, credincioșii își reafirmă devotamentul față de Maica Domnului, o figură maternă și protectoare, care veghează asupra lor. Această sărbătoare rămâne un simbol al purității, iubirii și speranței, marcând începutul toamnei și al unei perioade de introspecție spirituală. ■

Bibliografie:
Sfântul Nicolae Velimirovici (2010).
Proloagele de la Ohrida. Editura Egumenita.

De iubire

Vara a ajuns stăpână,
Flori de soc în păr visăm
Când iubim până la lună
Și din nopți nectar furăm
Fluturii se răscolesc
Renăscând din praf de zână,
Când în zori se tot sfiesc
Să plece, sau să rămână...
Dragostea are arome
De cireșe dulci, zemoase,
Prezentând firav simptome
De sirene nepioase
Vara a ajuns stăpână
Fluturii se răscolesc
Dragostea are arome
De căpșuni ce-mpârguiesc
Printre nori, un avion
Lasă urme de iubire
Încărcate cu ozon,
Și din cer se aud lire
Jos, doar prinții salvatori
Îmbrăcați în fir de aur
Privesc gânditori la nori
Visând la cununi de laur
Iar prințesele așteaptă

Să le dăruie iubire
Când aceasta va fi coaptă
S-o servească din potire.

Ilustrație, pictură Nicoleta Tudor

Nicoleta TUDOR

Sediul Academiei Române, transformat în muzeu

Cristina ANGHELUȚĂ

Academia Română a început construirea, în Parcul Academiei din București, a noului sediu al instituției. Proiectul integral, care prevede și transformarea în muzeu a sediului istoric al Academiei Române, construirea unei noi Aule (de 8.500 mp) și reabilitarea și refuncționalizarea clădirii „Moxa” ca parte a sediului administrativ, a fost aprobat de Guvern în noiembrie 2021 și va fi derulat prin Compania Națională de Investiții, iar durata de execuție este estimată la 3 ani și jumătate. La finalizarea proiectului, cele trei imobile care vor alcătui sediul Academiei Române vor avea o suprafață construită de 14.600 m². Palatul Academiei, situat pe Calea Victoriei 125, într-un parc-grădină cu o suprafață de 22.700 mp., datează de la sfârșitul secolului al XIX-lea și este înscris în categoria Monumentelor Istorice. Sediul a fost realizat în mai multe etape, prin amenajarea, în 1890, a două case boierești construite la începutul secolului al XIX-lea, achiziționate de la Constantin Șt. Cesianu și Ștefan Bellu,

căroră li s-a adăugat un corp nou, în 1896, cumpărat de la Mina Zaleski. Primul sediu al Academiei Române, în care a avut loc înființarea Societății Literare Române în 1866, a fost în casa banului Constantin Gr. Ghica, de lângă Cișmigiu, clădire care astăzi nu mai există. De-a lungul anului 1890, sub coordonarea arhitectului F.D. Xenopol, este realizată prima serie de lucrări de reconstrucție a caselor Bellu și Cesianu, cel mai important spațiu fiind sala de ședințe, adică prima aulă a Academiei Române, iar în noiembrie 1890 Academia Română se instalează în noul său sediu. Odată cu creșterea colecțiilor și cu dezvoltarea activității, spațiul devine insuficient. Astfel, în anul 1896 Academia Română primește din partea statului român casele achiziționate de la Mina Zaleski. Din anul 2015 sediul istoric al Academiei Române este nominalizat în cadrul Listei Monumentelor Istorice a Ministerului Culturii și Institutului Național al Patrimoniului. ■

Referințe: Nicolae Șt. Noica, membru de onoare al Academiei Române, Istoria clădirii Academiei Române. 120 de ani, Editura Vremea, București, 2018

Foto: shtiu.ro

Arcul de Triumf, deschis din nou publicului

C. A.

Până în data de 13 octombrie, în fiecare weekend între orele 12.00 și 20.00 (ultimul acces este la ora 19:30), Arcul de Triumf din București este deschis, din nou, publicului. Pe lângă panorama pe care o puteți admira prin cele patru lunete, aveți ocazia să vizitați expoziția „Arcul de Triumf”, care prezintă istoria monumentului, prin documente și fotografii. Intrarea este liberă. ■

Director al Centrului Județean
pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ

Condeie ILFOVENE

Editor:
Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator:
Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef:
George V. GRIGORE

Redactori:
**Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA,
Iulia GEORGESCU, Marius Florin VĂDUVA,
Alexandru LEOLEA, Livia Andreea NIȚĂ**

Foto: **George V. GRIGORE**
Corectură: **Maria DRAGOMIR**
DTP: **Dan DULGHERU**

tipar - www.tipografiaLM.ro

Tel. **0371.084.001**;
e-mail: condeieilfovne@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Limba Română omagiată la București și Chișinău

Antuanela ROȘIORU

„E foarte bine că ne vorbim limba și că o prețuim declarativ, dar nu e destul. E nevoie să o și cunoaștem corect și mai e nevoie să o apărăm. Limba, ca și poporul care o folosește, are nevoie să fie conservată, protejată, ferită de intruziuni nefirești, ocrotită chiar părintește. (...) Limba maternă o primim cu toții, din fericire, de la mamele noastre sau de la bunici, dar faptul acesta nu e suficient pentru prosperitatea și perenitatea ei și nu e suficient nici pentru exprimarea noastră corectă”.

prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, alocuțiune susținută cu ocazia sesiunii festive „Ziua Limbii Române”, 29 august 2024

În data de 29 august, Academia Română a organizat sesiunea festivă „Ziua Limbii Române”. Cuvântul de deschidere i-a aparținut acad. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, urmat de prelegerile susținute de acad. Mircea Dumitru, vicepreședinte al Academiei Române, acad. Gheorghe Chivu, președintele Secției de filologie și literatură a Academiei Române, prof. univ. dr. Rodica Zafiu, membru corespondent al Academiei Române, și Marilena Rotaru, realizator TV. Sesiunea a fost urmată de un moment poetic susținut de șapte absolvenți ai Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale”, promoția 2024: Elena Raluca Asofiei, Alia Maria Andrei, Andrei Rosz, Raoul Alexis Ipate, Ioana Lazăr, Teodora Tudose, Rania Zane. Intrarea a fost liberă, iar evenimentul a fost transmis și pe canalele social media ale instituției.

Instituită prin Legea 53/2013, Ziua Limbii Române este sărbătorită în mod consecvent de Academia Română, răspunzând, astfel, primei misiuni a forului academic, aceea de normare, cultivare și promovare a limbii naționale ca principal factor identitar. Ziua Limbii Române este celebrată în fiecare an pe 31 august, dată la care, în 1989, Parlamentul de la Chișinău a votat legea care prevedea revenirea în Republica Moldova la limba română și la grafia latină. În 1990, Republica Moldova stabilea aceeași dată pentru

sărbătoarea cu numele „Limba Noastră”. Parlamentul României a adoptat această sărbătoare, cu numele „Ziua Limbii Române” în anul 2013, la inițiativa senatorului Viorel Badea.

Flori la bustul lui Mihai Eminescu

De Ziua Limbii Române, prezent la Chișinău, președintele României, Klaus Iohannis, a depus alături de președintele Rep. Moldova, Maia Sandu, flori la bustul lui Mihai Eminescu, din Aleea Clasicilor din Grădina Publică „Ștefan cel Mare și Sfânt”. Cei doi înalți demnitari

au semnat o Declarație comună cu privire la cooperarea bilaterală pentru consolidarea rezilienței Republicii Moldova. Klaus Iohannis: „Limba română și grafia latină reprezintă o componentă identitară și culturală esențială. Este limba care ne unește, este limba în care au scris Mihai Eminescu, Grigore Vieru, Nichita Stănescu și Tatiana Țibuleac. Și este, totodată, una dintre limbile oficiale ale Uniunii Europene, reprezentând un instrument valoros în acest cadru lingvistic divers”. Președintele României a salutat și desfășurarea unei noi ediții a Salonului Internațional de Carte Bookfest Chișinău, organizată sub Înaltul Patronaj al celor doi președinți.

Naționale, la care s-au înscris, în toată țara, peste 2.500 de participanți care au ținut să omagieze Limba Română. Textul ales pentru Marea Dictare Națională din acest an a fost selectat din volumul „Școala Vieții” al lui Spiridon Vangheli. Pe parcursul lunii septembrie, o comisie specială formată de Ministerul Educației și Cercetării va verifica textele scrise de participanți, iar cele mai bune lucrări vor fi premiate în cadrul unei ceremonii publice. La evaluare se va ține cont de corectitudinea scrierii dictării, o atenție deosebită fiind acordată ortografiei. Câștigătorii vor fi premiați cu abonamente la sala de sport, cărți, vouchere pentru librărie, bilete la teatru și pachete de telefonie mobilă. ■

Marea Dictare Națională

La Chișinău, în Piața Marii Adunări Naționale, Ziua Limbii Române a fost marcată printr-un eveniment simplu dar grandios, prin organizarea celei de-a doua ediții a Marii Dictări

Foto: presidency.ro, Ministerul Educației și Cercetării din Rep. Moldova, captură video

Sunt cazuri în care o virgulă poate salva vieți, glumesc unii („Hai să mâncăm bunică!” SAU „Hai să mâncăm, bunică!”). Însă, e drept că stăpânirea semnelor de punctuație și a folosirii acestora trebuie să fie o prioritate pentru toți. În 2004, la inițiativa lui Jeff Rubin, în SUA a fost marcată, pentru prima dată, Ziua Semnelor de Punctuație, stabilită pentru 24 septembrie. Punctuația poate fi dificilă pentru unii, care se chinuie să aprecieze când este potrivit să folosească două

Ziua Semnelor de Punctuație

Cătălin DRAGOMIR

puncte, paranteze sau virgula. Ziua Semnelor de Punctuație are rolul de a contribui la consolidarea lecțiilor pe care le-am învățat în școala primară, pentru a ajuta la utilizarea corectă a semnelor de punctuație și pentru a sublinia importanța lor.

Ce este punctuația?

Punctuația se referă la semnele grafice convenționale care au diferite roluri în scriere, marcând propoziții, fraze, intonația, dialogul sau pauza în vorbire. În fapt, punctuația este o ramură a gramaticii limbii prin care se menționează cum se folosesc corect semnele de punctuație. În trecut, în primele texte nu se despărțeau cuvintele cu spațiu, ele erau separate de semne ortografice. Se consideră că Stela lui Meșă (un artefact ce datează din secolul a IX-lea î. Hr.) a fost primul document care a utilizat semne ortografice. Conținea puncte, care despărțeau cuvinte, și linii orizontale, care delimitau

paragrafele textului. În ceea ce privește spațiul românesc, la început textele erau fragmentate de puncte, ulterior trecându-se, treptat, la un sistem al punctuației.

Care sunt semnele de punctuație?

În limba română, semnele de punctuație sunt:

- punctul [.];
- semnul întrebării [?];
- semnul exclamării [!];
- virgula [,];
- punctul și virgula [,];
- două puncte [:];
- linia de dialog [-];
- linia de pauză [-];
- parantezele rotunde ();
- punctele de suspensie [...];
- cratima [-];
- ghilimelele [„ ”]. ■

„A fost de basm!” Festivalul de artă medievală din Cetatea de Scaun a Sucevei

Pentru a-mi îmbogății experiența cultural-artistică, în această vară am vizitat județul Suceava, cu minunățiile sale de destinații turistice. Pe 15 august, am fost surprins de sărbătoarea „Ziua Mălinilor”, organizată de primăria locală, care a oferit un spectacol minunat, cuprinzând tradiții și obiceiuri, dar și muzică și gastronomie. Localitatea de naștere a poetului Nicolae Labiș, cel care ne-a mișcat lacrima cu povestea căprioarei vânată, este o localitate curată și frumos organizată. Eu i-am zis „pieptănată”... Pe 16 august am călătorit către Cetatea de Scaun a Sucevei, iar aici a avut loc mare surpriză: odată trecuți „pragul

cetății”, am fost întâmpinați de peste 450 de cavaleri, domnițe și păpușari din România, Ungaria, Turcia, Ucraina, Republica Moldova, Slovacia, Bulgaria cu dansuri, spectacole cu foc și lasere, cai, pantomimă, școli de lupte, comedia dell'arte, teatru și concursuri pentru copii, muzică medievală, tir cu arcul, păsări de vânătoare, ateliere de gastronomie medievală, de artă textilă, fierărie, pielărie, dulgherie, caligrafie și ateliere de magie, toate făcând parte din programul Festivalului de Artă Medievală „Ștefan cel Mare” - Suceava, organizat în perioada 15-18 august. Muzeul Național al Bucovinei, organiza-

George V. GRIGORE

a promis - și s-a ținut de cuvânt - 4 zile de poveste - 38 de trupe, 500 de pasionați artiști invitați din cele șapte colțuri ale lumii. A fost și o paradă a trupelor, pot să îl numesc „fenomen” în România! Acesta se dorește a fi „Cel mai mare festival medieval din țară”, ba chiar din sud-estul Europei, după părerea unora. În prezența a mii de spectatori, în șanțul de apărare al cetății, care se află într-un nou proces de renovare, au defilat, călare și pe jos, membrii celor 38 de trupe participante. Prin aspectul actual Cetatea a primit strălucire, organizare muzeală, curățenie și „mândrie”. Încerc să-mi imaginez că așa arăta și pe vremea domnitorului Ștefan cel Mare. În aceste zile, atât la începutul luărilor de cuvânt din cadrul deschiderii festivalului, cât și la finalul acestora, s-au făcut auzite puternice salve de împușcături, trase de pe zidurile Cetății, punctând deschiderea oficială a festivalului. O parte din turiști au fost luați prin surprindere de gloanțele trase,

asociindu-le cu ceea ce se întâmplă dincolo de granița noastră, în Ucraina... Cetatea era populată cu personaje de epocă minunat înveșmântate. Erau cavaleri și domnițe, erau turniruri călări cu armuri grele, erau lupte cu spada, erau trageri cu arcul, era muzică medievală și dansuri de epocă. Seara se aprindeau făcliile și misterul învăluia cetatea; parcă se trezeau domnitorii care au trecut pe aici în sutele de ani de istorie de când cetatea a fost pinte de apărare a Moldovei. În continuare, până duminică noaptea, vizitatorii Cetății Suceava au avut parte de dansuri, lupte, turniruri cu cai, spectacole cu focuri, menestrelți, cavaleri și frumoase domnițe, ateliere, teatru și muzică medievală, în cadrul a 200 de spectacole, precum și multe alte surprize, pentru toate vârstele. Cu greu ne-am retras din zona fortificată a cetății, spre parcare, pentru a continua periplul nostru sucevean, spre Mănăstirea Putna, unde odihnește domnitorul Ștefan cel Mare... Amintind de Festivalul Medieval pe care îl organizăm și noi, anual, în Ilfov, cu o participare destul de însemnată, transmitem pe această cale felicitări colegilor din județul Suceava care și-au dovedit profesionalismul și valoarea prin organizarea unui asemenea eveniment, amplu și bine coordonat! ■

„Cercetașii Vlăsiei” în vizită la Muzeul Bran

În data de 25 august 2024, Cercetașii Vlăsiei au petrecut momente frumoase la Muzeul Național Bran. Ghizii au constatat de la intrarea în muzeu, de la primul salut și până la finalul vizitei, faptul că au fost fascinați de atitudine și interesul manifestat în a descoperi cât mai multe amănunte, legate de personalitatea Reginei Maria, a cărei amprentă se regăsește în inima acestui muzeu, dar și despre valoroasele colecții care i-au aparținut. La Secția etnografică a muzeului, care deține 18 „bijuterii arhitecturale” - monumente de arhitectură populară din zona Rucăr-Bran (Muzeul Satului Brănean), oaspeții din Ilfov au descoperit tradiția și obiceiurile din comunitatea locală. Cercetășia oferă tinerilor, din diferite categorii de vârstă, oportunitatea de a participa la activități, evenimente, programe și proiecte care contribuie la dezvoltarea lor ca persoane active. Admirăm și susținem aceste inițiative, care încurajează tinerii să

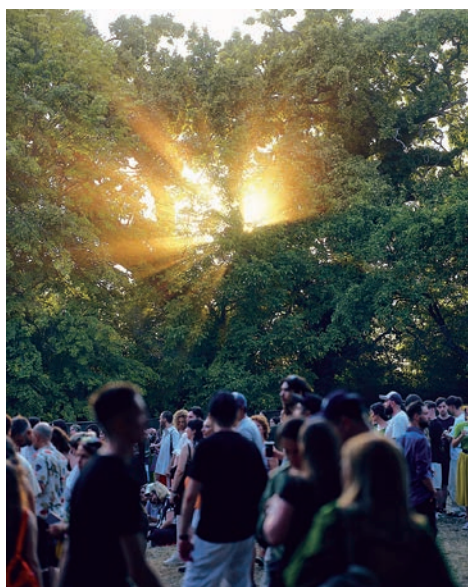
devină factori importanți ai schimbărilor pozitive, să dezvolte comportamente, competențe, atitudini și valori necesare tuturor. Grupul a fost coordonat de Marcel Bărbăteș, șeful unității Cercetașii Vlăsiei de la Moara Vlăsiei. ■

George V. GRIGORE

George V. GRIGORE

Buftea

Summer Well 2024, zeci de mii de participanți

Dacă la Cluj muzica a fost cea care a dat tonul în câteva zile din luna august și la Buftea, în Ilfov, abia s-au stins acordurile unui alt mare eveniment de acest gen. Este vorba despre cea de-a 13-a ediție a festivalului „Summer Well” care a avut loc în perioada 9-11 august 2024, pe Domeniul Știrbey din Buftea. Programul a cuprins concerte Zimmer, Joesef, Mojave Grey, Nothing But Thieves Sunset Stage, Francis On My Mind, Kadjavsi, SPP Summer

Extravaganza Hollow Idols, K Not K (LIVE), Hollow Idols Electro Punk Club, Corina Sucarov (DJ SET), After Party, Dwells, Ari Abdul, Grandson, Teezo Touchdown, Son Mieux, Royal Blood Sunset Stage, Lux Machina, Tommy Cash Hollow Idols, Andrei Irimia (LIVE), Hollow Idols Electro Punk Club, D.E.N.I.S. (LIVE), Shengeng (DJ SET), Victoria, Stone, Joker Out, Two Door Cinema Club, Keane Sunset Stage, Paulina, Rareș, Lucky Love Hollow Idols,

Hollow Idols Electro Punk Club, Plant, On The Block (DJ SET). Pe Domeniul Știrbey se poate ajunge destul de ușor atât cu autoturismul sau bicicleta, cât și cu transportul în comun, având în vedere apropierea de București. Zecile de mii de participanți, așa cum s-a întâmplat în fiecare an, au fost încurajați să renunțe la autoturisme pentru a nu bloca traficul din oraș. Biletele, chiar dacă nu au fost deloc ieftine, s-au epuizat imediat.

Ca la fiecare ediție a acestui festival și de data aceasta ne-am bucurat de o participare în masă a tinerilor care au savurat muzica și acordurile care s-au înălțat către cerul străfulgerat de lasere și focuri de artificii. Nu au fost înregistrate evenimente deosebite, organizatorii, împreună cu autoritățile locale și județene supraveghind evenimentul. De menționat că, așa cum se întâmplă cu marile festivaluri din Europa, biletele pentru ediția de anul viitor au fost puse deja în vânzare. ■

Ilfoveanca Laura Ion, din nou pe podiumul Festivalului de la Amara

George V. GRIGORE

În județul învecinat, Ialomița, la începutul lunii august, s-a desfășurat cea de-a 56-a ediție a Festivalului Național de Interpretare a Muzicii Ușoare Românești „Trofeul Tinereții” – Amara.

Și în acest an, Laura Ion, din comuna Afumați, a urcat pe podium, obținând locul al doilea.

Aceasta nu este prima ediție a festivalului când Laura urcă pe

podium, ci al treilea an consecutiv, în care vocea sa deosebită și talentul ei muzical sunt recunoscute și premiate de juriu. „Sunt foarte fericită că am revenit și în acest an și că am avut onoarea să iau, de asemenea, și un premiu. A fost al treilea an în care am participat la acest festival și pot spune, cu siguranță, că mi-a câștigat inima. Abia aștept să revin și la anul cu forțe proaspete. Mulțumesc pentru tot, Amara!” a spus Laura, după ceremonia de premiere.

Festivalul „Trofeul Tinereții” de la Amara, unul dintre cele mai importante concursuri naționale de muzică, a reunit anul acesta mulți tineri artiști care promit în muzica ușoară românească. Dar, pentru proba finală a competiției doar 12 participanți din zeci de aplicanți au trecut de preselecții, iar Laura Ion s-a numărat printre ei. Talentul său muzical și dedicarea i-au adus nu doar aprecierea publicului și a juriului, ci și un loc bine meritat pe lista câștigătorilor. Anul acesta, concurența a fost deosebit de strânsă, toți finaliștii dovedindu-se a fi foarte bine pregătiți. „Anul acesta a fost competiția foarte strânsă. Nu a greșit nimeni nimic, au fost piese bune. În ceilalți ani poate mai erau persoane care mai greșeau, care mai falsau, dar parcă de ceva timp toată lumea

e din ce în ce mai bună”, a remarcat Laura Ion. Ea și-a început drumul în muzică la 12 ani. „Este nevoie de foarte multă muncă și perfecționare pentru a avea performanțe”, a spus Laura. În prezent lucrează la o nouă melodie, dar este și studentă la ASE. Ea reprezintă cu mândrie comuna Afumați, iar rezultatele sale deosebite sunt o sursă de inspirație pentru tinerii din comunitate.

Trofeul Tinereții Amara este cel mai longeviv Festival-concurs de interpretare a muzicii ușoare românești, început în 1968. Este singurul festival-concurs din țară care oferă câștigătorului oportunitatea de a obține timp de un an sprijin profesionist pentru dezvoltarea carierei muzicale sub îndrumarea unor experți recunoscuți în industrie. ■

„Culori pentru pace” la Afumați

Duminică, 25 august, la Conacul Stolnicului Constantin Cantacuzino din Afumați, a avut loc Expoziția Culturală Națională de desen și pictură, organizată de Asociația Internațională „Culori pentru Pace!”.

Expoziția „Culori pentru Pace” cu tema „Istorie și contemporaneitate” a reunit lucrările unor copii cu vârste între 6 și 10 ani, de la școli și grădinițe din București, Afumați, Voluntari, Brănești, Buzău, Călărași, Prahova, Galați, dar și din localități din Bulgaria și Republica Moldova. Au participat primarul Gabriel Dumănică, Claudiu Davițoiu (proprietarul conacului), profesorul Marius Ovidiu Sebe și Izabella Pena, directorul

Școlii Gimnaziale nr. 1 Afumați, care au primit și diplome de excelență pentru promovarea culturii.

George V. GRIGORE, Cristina ANGHELUȚĂ

În prima parte a programului, Asociația Culturală Internațională „Culori pentru pace” a organizat expoziția de desen și pictură pentru copii cu tema „Istorie și contemporaneitate”, expoziție derulată în paralel cu un program artistic cuprinzând dans, muzică și poezie. Prezentarea desenele realizate de mesagerii păcii s-a suprapus cu momentele artistice muzicale susținute de Giulia Moacă, Natalia Bulei, Gabriela Anghel, Emilia Radu, Ana și Luca Dinu, Laura Ion, Bianca Nicola Gheorghe și Daria Sebe. Actrița Doina Ghițescu a emoționat cu versurile recitate.

În cea de-a doua parte a programului, în cadrul proiectului „Istorie și contemporaneitate”, inițiat de Primăria Afumați Ilfov, a fost organizat și un pelerinaj la Mănăstirea Pasărea din Brănești.

Așadar, mesajele pentru pace și talentul copiilor s-au împletit fericit într-o duminică de sfârșit de vară, într-un loc încărcat de istorie.

Din Asociația Internațională „Culori pentru Pace!” fac parte 147 de țări, iar în România este reprezentată, în calitate de Ambasador pentru Pace, de Mioara Voicu. ■

„Unde-s visurile mele? Toate sunt în Măgurele...”

George V. GRIGORE

Casa tradițională din comuna Frățești (jud. Giurgiu) a fost strămutată cu succes în satul Aluniș care aparține orașului Măgurele. Profitându-se de vremea bună, lucrările de dezmembrare, împachetare și depozitare a componentelor, urmate de cele de pregătire a noii locații, au avansat destul de rapid. A urmat o primă clacă tradițională de umplere a pereților cu vâlătuci de argilă și paie, după rețeta tradițională. Și pentru că, într-o singură zi nu putea fi realizată toată lucrarea 100 %, claca a continuat.

Oameni dornici de acțiune, oameni cu suflet bun, „au pus mână de la mână, ca să iasă treaba bună”. Pentru că rămăseseră mai puțin de 25% din pereți de umplut, în sâmbăta următoare echipa și-a

propus să termine lucrarea până la jumătatea zilei, astfel încât să rămână timp și pentru o mică agapă. Toți doritorii de clacă și de distracție au fost bineveniți! Casa restaurată, „a lui Ilie

Micu”, un telefonist din satul Remuș din Giurgiu, poate dintre primii telefoniști ai României interbelice, dar cu siguranță un mare iubitor al proporțiilor, detaliilor și frumosului, a transpus această

pasiune în construcția locuinței sale, în anul 1932.

Din punctul de vedere al multora, datorită picturilor și a elementelor de decorațiune, casa relocată în Ilfov a fost un fel de „Vroneț” al caselor interbelice din sudul Munteniei. Prin eforturile Asociației „Monumente Renăscute”,

susținute cu generozitate de Consiliul Județean Ilfov, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în această vară s-a reușit, așadar, relocarea ei în orașul Măgurele. O contribuție deosebită o au și Centrul Cultural Măgurele-Alunișu și Primăria Măgurele. ■

Seară dedicată comunității la „Casa Frusina”

George V. GRIGORE

explora camerele Casei Frusina, unde au descoperit icoanele pictate pe sticlă de localnici și costumele populare specifice. Amfitrioanele evenimentului, Crina Tănase și învățătoarea Sevesta Stan, au vorbit despre patrimoniul cultural al comunității. Seara dedicată comunității a fost completată cu momente artistice susținute de corul de copii „Sunetul Muzicii”, coordonat de Cristina Manoliu, Ayana Staicu-Marin, eleva prof. Alexandru Romanine de la școala de muzică „Merry School Music,” împreună cu Irinel Buia și alți tineri artiști din Corbeanca și Balotești, recitaluri de pian și voce. Autorul volumului „Monografia comunei Corbeanca”, col. (r.) Constantin Popoiu a prezentat detalii captivante despre evoluția localității, relevând aspecte mai

puțin cunoscute chiar și celor născuți aici. Ulterior, Ștefan Apăteanu, primarul ales al comunei, a discutat despre viitorul localității și proiecte. Radu Ștefănescu, președintele Asociației „Monumente Renăscute”, a evidențiat importanța culturii și a patrimoniului în comunitate, aducând o perspectivă asupra valorii acestora pentru identitatea locală, iar activistul de mediu Alex Găvan a prezentat măsuri și soluții pentru prevenirea poluării în comunitățile de lângă marile orașe.

Așadar, trecut și viitor împletite cu multă dorință de implicare și transmitere pe mai departe a unor experiențe deosebite, au lăsat în comunitate o amintire de neuitat. Bucuria noastră este că prin sprijinirea proiectului, Centrul Județean de Promovare și Conservare a Culturii Tradiționale Ilfov face parte din această amintire, amprenta sa rămânând în toate colțurile Muzeului local „Casa Frusina”, ca reper și loc de întâlnire pentru comunitatea din Corbeanca. ■

Cu ocazia celei de-a doua ediții a evenimentului național „Noaptea muzeelor la sate”, noua locație muzeistică cu valențe culturale și tradiționale „Casa Frusina” din Corbeanca și-a deschis ușile pentru o seară special dedicată comunității și tuturor celor interesați de patrimoniul local. Evenimentul a fost coordonat de Sorin Jula, președintele Asociației „Activ Corbeanca”. Amplasat în Parcul Corbeanca, Muzeul local „Casa Frusina” oferă vizitatorilor oportunitatea de a explora tradițiile și istoria locală. Pentru a întregi imaginea vechilor gospodării de odinioară, Asociația „Monumente Renăscute” plănuiește o extindere a proiectului, îmbogățind și mai mult experiența vizitatorilor. În cadrul evenimentului la care a participat și Alexandrina Niță, directorul Centrului Județean de Promovare și Conservare a Culturii Tradiționale Ilfov, vizitatorii au avut acces liber pentru a

Snagovul – Atunci și Acum!

Sâmbătă, 31 august 2024, cu ocazia Noptii Muzeelor la Sate, Fundația Snagov a organizat, gratuit, vizitarea colecțiilor legate de existența celui mai mare lac de apă dulce din România, Lacul Snagov. S-au putut vizita Colecțiile Muzeale Snagov – acvariile, mini-iazuri, jgheaburi, Fereastra Submersă (cu 11 specii de pești și raci, melci și scoici, 15 plante acvatice și țestoase aflate în Centrul de Recuperare). Au urmat terariile, cu greieri, familii de furnici, insecte carnivore.

Pentru majoritatea subiectelor, au existat și audio ghiduri (accesibile prin coduri QR). Din oră în oră, au fost proiectate filme vechi despre Lacul Snagov. Elementul de noutate al ediției din acest an l-au reprezentat filmele și fotografiile vechi, realizate la Snagov. Invitații au recunoscut locurile, actorii și figuranții locali. În spații special rezervate au avut loc ateliere pentru copii și familii. Astfel Fundația Snagov a propus ateliere de păpușele din pănuși (împletituri din fibre

vegetale), atelier de ceramică – lut (figurine tradiționale). Cei interesați au putut vizita și Colecția Vlad Țepeș (cu 11 premii internaționale). De asemenea, a fost prezentată și Biblioteca Fundației Snagov. Prezentarea patrimoniului natural al Zonei Snagov și a istoriei și a stadiului Rezervației și Ariilor Naturale Protejate din zonă a completat tema din 2024 a acestei serii speciale, care s-a desfășurat sub deviza „Snagovul - Atunci și Acum!”. ■

prof. Constantin TURMAC

„Zestrea Brăneștiului”, mai bogată

În această vară locuitorii Ilfovului au mai trecut prin „inventarele” lăsate de generațiile anterioare, spre a le „aerisi”. Astfel și colecția etnografică „Zestrea Brăneștiului”, aflată la sediul Casei Corpului Didactic, s-a îmbogățit cu noi piese donate de Cristina Nica și mama ei, Ștefana Bobirnea. Vorbim aici de trei ștergere lucrate pe pânză de etamină, având motive florale și geometrice, trei carpete și două preșuri lucrate de mână, în războiul de țesut. Cu excepția carpetelor achizițio-

prof. Marius Ovidiu SEBE

nate, restul pieselor sunt lucrate de bunica Tudora Călin (cunoscută în Brănești ca „Dorina a lui Șae”), împreună cu sora și cumnatele ei. Preșurile sunt adevărate piese de artă tradițională. Au o vechime de peste 50 de ani și sunt țesute din lână cu motive florale în culori vii. Transmitem și pe această cale mulțumiri donatoarelor pentru decizia de a contribui la îmbogățirea colecției patrimoniale a Brăneștiului și sperăm pe viitor la deschiderea unui spațiu expozițional mai spațios. ■

125 de ani de la nașterea lui George Matei Cantacuzino

În luna august, Banca Națională a României a lansat în circuitul numismatic o monedă din argint cu tema 125 de ani de la nașterea lui George Matei Cantacuzino.

Aversul monedei prezintă Palatul Mogoșoaia, la a cărui restaurare a participat George Matei Cantacuzino, inscripția „ROMANIA” în arc de cerc, stema României, valoarea nominală „10 LEI” și anul de emisiune „2024”.

Reversul monedei redă portretul, numele lui George Matei Cantacuzino, anii între care a trăit acesta „1899” și „1960” și inscripția „125 DE ANI DE LA NASTERE”.

Monedele din argint sunt ambalate în capsule de metacrilat transparent și sunt însoțite de broșuri de prezentare și certificate de autenticitate, redactate în limbile română, engleză și franceză. Pe certificatele de autenticitate se găsesc semnăturile guvernatorului BNR și casierului central.

Tirajul maxim pentru moneda din argint este de 5.000 piese. Prețul de vânzare pentru moneda din argint este 500,00 lei, exclusiv TVA, inclusiv broșura de prezentare și certificatul de autenticitate.

Monedele din argint cu tema 125 de ani de la nașterea lui George Matei Cantacuzino au putere circulatorie pe teritoriul României. ■

Cristina ANGHELUȚĂ

148 de ani de la nașterea, în Ilfov, a celei mai bune oratoare a Europei

Cristina ANGHELUȚĂ, sursa Arhivele Naționale ale României

Arhivele Naționale ale României ne reamintesc că în luna septembrie se împlinesc 148 de ani de la nașterea (20 septembrie 1876) Alexandrinei Gr. Cantacuzino, pioniera mișcării de emancipare a femeilor în România. Născută în comuna Ciocănești, județul Ilfov (în prezent în județul Dâmbovița) Alexandrina Gr. Cantacuzino a fost fiica lui Theodor Pallady (1853-1916), ofițer de carieră, participant la Războiul de Independență din 1877-1878 și a Alexandrinei Krețulescu (1848-1881), ambii descendenți ai unor importante familii aristocratice din Moldova și Valahia. Rămasă orfană de mamă din copilărie, a fost educată la Paris, de o mătușă din familia Ghica. În 1899 s-a căsătorit cu politicianul conservator Grigore Gheorghe Cantacuzino (1872-1930) și au avut trei fii.

Alexandrina Cantacuzino era o adevărată doamnă, avea umor, o vastă cultură și voință puternică, fiind desemnată cea mai bună oratoare a Europei. Fire naționalistă, tradiționalistă, regalistă și profund religioasă, ea a oficializat pentru prima dată rolul femeii ortodoxe române în Biserică (a colaborat constant cu Biserica Ortodoxă, a contribuit la construirea de biserici, a Mausoleului de la Mărășești, a scris eseuri cu tematică religioasă). Alexandrina Cantacuzino a fost și o scriitoare prolifică – autoare a unui număr impresionant de eseuri, comunicări,

discursuri la conferințe, congrese, rapoarte, dări de seamă, precum și memorii (a fost publicată în anul 1928 o colecție cu aceste discursuri, a cerut în testament să i se publice toate operele). Personalitate proeminentă a feminismului românesc și internațional în primele patru decenii ale secolului XX, ea a fost printre primele feministe din România, care a susținut și a luptat pentru emanciparea intelectuală, economică, politică și legală a femeilor. Alexandrina Cantacuzino compunea mesajul unui feminism creștin a cărui principală revendicare este recunoașterea publică a valorii sociale a maternității. Instituțiile care au devenit fundamentale în această activitate de resurrecție a femeii și a neamului sunt Biserica, Școala și Familia, cei trei mari factori ai vieții sociale. Activitatea socială a Alexandrinei Cantacuzino începea în 1910, când a subscris inițiativei unui grup de militante pentru drepturile femeii și a fondat, apoi și condus, „Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor” (SONFR), care a sprijinit întemeierea de asociații culturale, de instituții de învățământ, aziluri sau locuințe sociale. De asemenea, a întemeiat, a condus și a colaborat cu numeroase alte asociații feministe, culturale, precum Consiliul Național al Femeilor Române (1921), Secția Auxiliară Feminină FIDAC (1926), Casa Femeii (1928). A preferat să rămână în București în

timpul ocupației germane din Primului Război Mondial și activat ca membră a Crucii Roșii, s-a îngrijit de buna funcționare a celui mai mare și solicitat spital de răniți din București (Spitalul de Campanie nr. 113, deschis din august 1916 chiar în clădirea Institutului SONFR din strada Principatele Unite nr. 63). Pentru activitatea sa socială, Alexandrina Cantacuzino a primit Meritul Cultural, cu rang de ofițer, fiind prima femeie din România care a obținut această distincție. Străduința depusă la nivel național a fost dublată de o serie de inițiative în plan regional și chiar european, de numele ei legându-se înființarea „Micii Antante a

Femeilor”, a cărei primă președintă a fost aleasă (1923-1924), gestionarea, în calitate de vicepreședinte, a activității „Consiliului Internațional al Femeilor” (1925-1936), coordonarea Comitetului Arte al acestei organizații internaționale (1936) sau activitatea depusă în calitate de delegat oficial al guvernului român la negocierile internaționale privind crearea unei legislații relativ la statutul copiilor ilegiti și abandonati (1938). A participat la sesiunile Adunărilor Societății Națiunilor de la Geneva (a fost numită consilier în delegația română). A încetat din viață la București, la 12 octombrie 1944. ■

Alexandrina (primul rând, a treia din dreapta) și alte delegate SONFR la adunarea de la București pentru sufragiu femeilor, martie 1932. Foto: wikipedia

Dumitru Mociorniță s-a născut la 5 august 1885, în satul Țintea, din jud. Prahova (acum Băicoi) și a fost un mare întreprinzător român din perioada interbelică, în domeniul încălțăminte și pielăriei. S-a născut într-o familie săracă de țărani din Prahova. Copiii familiei Mociorniță, ca alți copii de țărani săraci, au mers la școală, căci învățământul primar era obligatoriu și gratuit. Se spune că învățătorul din clasele primare l-a așezat în spatele clasei, pentru că nu avea pantofi în picioare. După absolvirea a patru clase, prea puțini elevi continuau studiul. La sfârșitul secolului XIX, doar 22% din români știau să scrie și să citească. Dumitru Mociorniță nu numai că s-a numărat printre aceștia puțini, dar a excelat. S-a mutat în gazdă la Ploiești pentru a urma clasele V-VIII, la Liceul „Sfinții Petru și Pavel”, apoi a venit în Capitală, unde a terminat Liceul Economic „Kretzulescu”.

Tânăr muncitor și ambițios, el s-a întreținut pe durata studiilor în București prin meditații la franceză și germană oferite colegilor săi. Firea lui, dar mai ales rezultatele extraordinare la învățătură s-au făcut cunoscute. La examenul de bacalaureat, fiind notat foarte bine a fost remarcat de Ion I. C. Brătianu care i-a oferit o bursă de studii la „Școala Superioară de Comerț” din București. După ce a absolvit cu „magna cum laude”, Mociorniță a primit o a doua bursă, de această dată la o instituție franceză de prestigiu: „École Supérieure de Commerce de Paris et d'Industrie”. Pe durata studiilor, a făcut practică în fabricile textile din Franța, în industria constructoare de mașini din Anglia, dar și în cea chimică din Germania. Marele lui câștig din Occident a fost viziunea: ideea de afacere și-a conturat-o aparent de atunci, studiindu-i cu atenție pe Ford și Krupp, cei care și-au ridicat adevărate dinastii

Industriașul Dumitru Mociorniță – deputat și senator de Ilfov

industriale. După absolvire, a lucrat ca reprezentant al unei firme din Hamburg. A refuzat să se mute în Statele Unite ale Americii și s-a întors în România, unde a început să lucreze la „Tăbăcăria lui Nicola Prodanof”, industriașul care deținea monopolul în domeniul pielăriei în perioada antebelică. Aici, Mociorniță avea să lucreze cu viitorul său socru, Grigore Alexandrescu, dar mai ales avea să se afirme: la doar 24 de ani ajunge unul dintre oamenii de bază ai companiei. Cariera profesională a lui Dumitru Mociorniță părea că se oprește la un moment dat. În 1916, România intră în Primul Război Mondial de partea Antantei și tânărul este luat în armată. Faptele sale de arme de pe frontul moldovenesc și de pe cel din Basarabia sunt recunoscute de Armata Română, fiindu-i atribuite onoruri și medalii. Însă, pentru Mociorniță, adevărata recompensă a fost revelația antreprenorială pe care a avut-o. Pe tot parcursul războiului el a identificat cererea și publicul țintă: armata nu era echipată corespunzător. Așa că ideea i-a încolțit: de ce nu ar face el bocanci pentru soldați, și pentru cai, cizme pentru comandanți – îmbrăcăminte și accesorii din piele? Profită de ajutorul pe care statul era dispus să-l acorde întreprinzătorilor și împrumută 30 de milioane de lei. Ajutat și de socrul său, cumpără două hectare de teren pe strada Apele Minerale (azi str. Ion Minulescu), la

marginea Bucureștiului. Acolo, în 1925, ridică fabrica de încălțăminte ce îi purta numele. Totul este făcut ca la carte, așa cum învățase în Vest: pentru început ia în leasing mașinării din Germania și Marea Britanie, având astfel cea mai performantă întreprindere din domeniu. Șase ani mai târziu, împrumutul era achitat, ipoteca făcută la Banca Generală a Țării Românești ridicată, iar Dumitru Mociorniță înscria la Registrul Comerțului „Fabrica de Pielărie și Încălțăminte D. Mociorniță”, marca de fabrică și de comerț înregistrată fiind Omega. Afacerea mergea strună. Mociorniță devenise un mare brand! Fabrica lui devenise cel mai important producător de încălțăminte din România, iar reclamele interbelice o confirmă: „Toată încălțăminte este cusută solid cu mașinile americane Good Year. Talpa este impermeabilă, igienică, nu arde piciorul, nu pătează ciorapul, fiind tăbăcită prin sistem lent. Depozit propriu de vânzare, cu prețuri mai eftine ca oriunde!”.

Om de afaceri învățat, el își plănuia afacerea după tiparele marilor concerne pe care le studiasse în tinerețe. Primul pas a fost dezvoltarea continuă: mai bine de trei sferturi din profit îl reinvestea. Fabrica avea trei magazine de desfacere în București (pe Carol, Griviței și Mihai Bravu) și în aproape toate marile orașe: Cluj, Brașov, Craiova, Ploiești, Galați, Buzău, Tecuci, Câmpulung, Roman și Târgoviște. Investiția în terenuri

și extinderea au durat până în 1938, când avea un capital de peste 200 de milioane de lei. Lucrurile nici că puteau să se potrivească mai bine pentru el, căci un an mai târziu începe cel de-Al Doilea Război Mondial, iar Mociorniță avea să fie furnizorul principal de echipamente pentru Armata Română. A fost un vis devenit realitate. Mociorniță a reușit să își ridice un imperiu în industria pielăriei: a găsit o primă piață de desfacere în unitățile armatei române și apoi, după Primul Război Mondial, a cucerit domeniul la nivel național. Perioada care a urmat Marelui Război a fost înfloritoare pentru economia României. Pe termen scurt, ce-i drept, dar statisticile sunt grăitoare: potrivit recensământului din decembrie 1930, pe teritoriul României Mari existau 283.081 de întreprinderi, aproape jumătate dintre ele fiind deținute de o singură persoană. Unele interbelice, altele înființate de la finalul secolului XIX, afacerile nu rezistau timpului – depindeau într-un fel sau altul, câștigând în perioadă monopolul, iar în istorie, renumele. Așadar, marii industriași ai României Mari pot fi numărați pe degete, toți remarcându-se prin profesionalism, viziune excepțională, dar

mai ales prin parcurs – studiu și muncă. Pe aceleași considerente s-a creat și renumele lui Dumitru Mociorniță. Este o poveste clasică, aproape hollywoodiană, dar căreia nu îi este destinat un happy-end.

Politicianul Mociorniță

S-a înscris și a făcut parte din Partidul Național Liberal, pe care l-a reprezentat și în Parlament, ca deputat și mai apoi senator de Ilfov. Pentru cei care nu cunosc, Maternitatea Bucur a fost construită dintr-o donație a industriașului Dumitru Mociorniță. Același Dumitru Mociorniță a donat bani și pentru Spitalul Clinic de Dermato-Venerologie „Scarlat Longhin” (acum desființat și în ruină, ca urmare a retrocedării), de pe Calea Șerban-Vodă, și pentru prima instituție medicală pentru tuberculoși din București, Spitalul Filaret (astăzi Institutul de Pneumoftiziologie „Marius Nasta”). Pe strada „Între Gârle”, în anul 1937 a fost pusă piatra de temelie a „celui mai frumos dispensar din capitală”, după cum nota revista „Realitatea ilustrată”. Clădirea a fost naționalizată în 1948 și folosită câțiva ani de Securitatea statului și de Poșta Română, revenind ulterior la menirea inițială. După ce Spitalul Clinic al județului Ilfov a fost transformat, în 1981, în Spitalul Clinic al Sectorului 4 (este vorba despre actualul Spital „Sf. Ioan”), acesta a primit secțiile clinice de la Bucur, unde a fost mutat apoi maternitatea din cadrul Spitalului unificat nr. 9 „Gheorghe Marinescu”. Astfel, Dispensarul Bucur a devenit Maternitatea Bucur pe care o cunoaștem cu toții.

După instaurarea regimului comunist, Dumitru Mociorniță a refuzat să emigreze. Parcursul său antreprenorial a fost curmat, brusc, de venirea la putere a comuniștilor. A fost arestat și condamnat la închisoare. Aceeași soartă avea să o aibă și fiul său, Ion. A murit în închisoare în 1953. Avea să a fost confiscată. Puteți vedea și astăzi fosta „Fabrică de Tăbăcărie și Pielărie D. Mociorniță”, pe strada Ion Minulescu nr. 67-93, în București (zona metrou Timpuri Noi, sector 3). Bineînțeles, se numește altfel, „Flaros”, și are ca obiect de activitate tăbăcirea și finisarea pieilor, fabricarea articolelor de voiaj și marochinărie, harmașamentelor și încălțăminte, prepararea și vopsirea blănelor. Despre Dumitru Mociorniță se spune că a fost unul din puținii industriași cinstiți ai țării. ■

Surse: wall-street.ro, historia.ro, wikipedia.org, b365.ro, prahovalibera.ro, revistacariere.ro, culturaromana.ro, revistapatronatuluiroman.ro

George V. GRIGORE

O mare întreprindere românească Fabricile D. MOCIORNIȚA București, Str. Apele Minerale 67/5

Produsele fabricilor, secția tăbăcării: Talpă tăbăcită sistem lent, toval, blank pentru curelari; blănculețe; crupoane pentru curele de transmisie; box, chevreaux, meșini precum și orice fel de pielărie fină. Secția încălțăminte: Încălțăminte de tot felul, militară și civilă: Ghete și pantofi pentru domni și copii; sandale romane, pantofi de cercetașe, bocanci militari etc.

Secția articole de voiaj numai din piele veritabilă. Secția confecțiuni: Uniforme civile și militare.

Depozite de vânzare: Str. Carol 29, Calea Griviței 196, Șoseaua Mihai Bravu 12. Provincie: Cluj, Brașov, Craiova, Ploiești, Roman, Tecuci, Buzău, Câmpu-Lung, Târgoviște

Muzeul Cineastului Amator. Cineamatorismul, martor al istoriei

Victor Colonelul, regizor de film

Cineamatorismul în România consider că a apărut în anul 1950, la Palatul Pionierilor (actualul Palat Cotroceni), când a funcționat un „Cerc Cinematografic”. Totuși în anul 1957, prin luna mai, la Casa de Cultură a Studenților din București, regizorul Geo Saizescu, Paul Barbăneagră și marele regizor Ion Popescu Gopo au pus bazele primului „Cineclub de cultură cinematografică” din România. În același an, în luna septembrie, la Timișoara a luat ființă Cineclubul „C.F.R. Timișoara” condus de frații Eugen și Sandu Dragoș. După datele pe care le dețin, consider că primul Cineclub care producea deja filme de amatori a fost de fapt „Cutezătorii” de la Uzina „Tractorul Brașov”, înființat de Elefterie Voiculescu în anul 1956, care după câțiva ani a devenit cineast profesionist și a urmat și cursurile de specialitate de la I.A.T.C. București. În decursul anilor, din 1957 până în decembrie 1989, au funcționat în România 280 de Cinecluburi sindicale în marile întreprinderi, precum și 400 de colective în școli, facultăți, așezăminte culturale, armată și foarte mulți cineamatori individuali. Producția acestora era de 1.000 – 1.200 de filme pe an, de diferite genuri. Pentru această bogăție de filme noi s-au organizat și festivaluri de film de amatori, pe genuri, în diferite orașe din țară. După 1989, activitatea din cinecluburi a început să scadă, cu toate eforturile unor vechi cineclubiști de a le reactiva. Între timp ne-au părăsit mulți cineclubiști. În

prezent, chiar dacă avem în România o asociație A.N.C.R. și un președinte, nu se face mai nimic. Totuși, prin eforturi personale, un tânăr din Reșița, Andrei Bălbărau, a avut o inițiativă prin care și-a propus (și a realizat) în 10 ani, un muzeu despre cercetarea și readucerea în atenția publicului larg a mișcării de cineamatorism din România. Îndrăgostit fiind de ceea ce a fost cândva activitatea de „Cineclub”, a reușit să strângă 125 aparate de filmat, 58 aparate de proiecție, mese de montaj film și tot felul de ustensile cinematografice folosite de cineamatori (obiective, tancuri de dezvoltat, prese de lipit film 16, 35 mm.), aparate fotografice de toate formatele, aparate de mărit și copiat foto, precum și filme, fotografii, panouri, afișe și tot felul de documente cinematografice de amatori, organizând în 2014, un mare și frumos „Muzeu al Cineasților Amatori”, unic în România. Unii cineamatori au donat aparate, filme, trofee, diplome și tot felul de articole din presă, benzi de magnetofon, fotografii, insigne. Organizarea muzeului a fost posibilă și datorită facultății din oraș, dar și a forurilor locale care au sprijinit inițiativa tânărului Andrei. Acestea au pus la dispoziție un spațiu de expunere, vitrine, spațiu de proiecție video a filmelor, de informare a turiștilor și a vizitatorilor, expunând și explicând ce a fost și ce a însemnat mișcarea cineclubistă din România pentru toți cei ce au luat contact cu ea. Personal am donat muzeului multe panouri fotografice, aparate foto-film, trofee câștigate la diferite festivaluri, D.V.D-uri

cu filme de amatori și tot felul de articole din presa scrisă cu ani în urmă. Muzeul „Cineasților amatori” este, alături de celebrul „Muzeu al Locomotivelor”, cel mai căutat de numeroșii turiști care vizitează Reșița. În septembrie 2022, fiind invitat la o festivitate la Oțelul Roșu am vizitat acest muzeu. Am fost impresionat de tot ce a realizat Andrei, prin acest muzeu unic. Scopul organizării muzeului a fost să arate ce a fost cândva mișcarea cineclubistă și facilitarea accesului publicului la toate materialele și aparatul expus. Muzeul are trei funcții principale: conservarea, restaurarea și prezentarea obiectelor din colecție, dar mai sunt și întâlnirile tematice și vizionările colective de filme realizate în ani de către cineclubiștii din țară. Putem adăuga cercetarea și studiul istoriei cineamatorismului și cinematografiei, atât din România cât și din afară și organizarea de evenimente cu scop educațional pentru studenți, elevi și public prin tabere de profil, publicarea tuturor materialelor din cadrul muzeului către public, relațiile cu instituții de învățământ superior. Muzeul deține un patrimoniu important format din aparatul utilizat de cineasții amatori ai secolului trecut, filme pe peliculă, atât filme profesionale cât și filme realizate de cineasții amatori. O altă activitate importantă și demnă de menționat este digitalizarea filmelor vechi realizate pe peliculă și publicarea lor. Filmele realizate de cineasții amatori ai vremii oferă informații importante despre istoria

locurilor din care au venit. Pe parcursul timpului muzeul a organizat diverse evenimente pentru public. Până în prezent muzeul a fost vizitat de mii de persoane atât din județ, din țară și din străinătate. Am scris cu mare plăcere despre acest muzeu și despre tânărul Andrei Bălbărau, care din pasiune a reușit să aducă în actualitate tot ce a fost și a realizat cineamatorismul din România și, după mari eforturi, în 2010, am fost primiți în U.N.C.A. Documentul de aderare a fost semnat de Geo Saizescu și de mine, Victor Colonelul, secretar general al A.N.C.R., în prezența președintelui forului U.N.C.A. fiind invitat special la Oțelul Roșu. Iată o pagină de istorie importantă și o știre minunată: undeva există un muzeu al cineamatorismului care păstrează tot, de la formele latente ale pasionaților de arta fotografică, până la realizarea de filme de scurt și lung metraj din România. Cu asemenea oameni precum Andrei Bălbărau un fragment de istorie și un moment de creație artistică s-au păstrat și conservat pentru generațiile viitoare. ■

Foto: Din arhiva personală

Alții pot. Noi, de ce nu? Caragiale merită un muzeu, chiar și în Ilfov

Foto: Nicolae Ioniță

Un muzeu al umorului am întâlnit la vecinii noștri bulgari, după de am trecut Dunărea și am ajuns undeva spre Valea Trandafirilor, în orașul Gabrovo. Atunci m-am întrebat de ce oare nu am avut și noi această inițiativă, având un mare dramaturg – Caragiale – care a creat o întreagă lume de personaje comice? Putea fi „Muzeul Internațional Caragiale”, dar acesta nu este un muzeu, ci un proiect cultural ploieștean, desfășurat pe durata a peste 25 de ani. Până acum, este un proiect cultural ignorat și umilit chiar aici, în urbea lui Caragiale. Semnificația zilei de 15 ianuarie nu ne lasă indiferenți, sunt deja 12 ani de când marcăm într-un fel sau altul Ziua Culturii Române. De această dată vă propunem să ne reamintim ceea ce este poate mai puțin cunoscut și anume faptul că poetul nepereche, așa cum i se mai spune în literatură lui Mihai Eminescu, este înscris chiar și în Cartea Recordurilor, „Guinness Book”. Academia Recordurilor Mondiale (World Records Academy) a omologat poezia „Lucașul”, care are 98 de strofe și 392 de rânduri, drept cel mai lung poem de dragoste. Dar ceea ce este și mai puțin cunoscut, Mihai Eminescu a fost portretizat de un număr foarte mare de graficieni din întreaga lume și asta la inițiativa unui român. Graficianul Nicolae Ioniță din Ploiești a intrat el însuși în Cartea Recordurilor, fiindu-i apreciată nu doar colecția impresionantă de portrete, ci și faptul că a reușit să convingă caricaturiști din întreaga lume să se implice în

proiectul său. Sub genericul „Mari personalități românești în grafica internațională”, colecția sa numără astăzi peste 12.000 de lucrări pe care le prezintă periodic online. Este autorul „Muzeului Virtual al Neamului Românesc”, care poate fi vizitat pe internet, ce reunește portrete și caricaturi ale celor mai importante personalități românești din toate timpurile, realizate de aproximativ 1.500 de artiști din 141 de țări. Și asta pentru că nu permit girul autorităților de a putea expune într-un muzeu adevărat toate aceste comori. Astfel, demersul pornit în urmă cu aproximativ 30 de ani când a fost lansată provocarea din postura de președinte pentru Europa de Est a Asociației Internaționale a Caricaturiștilor „Cartoonists Rights Network”, continuă și astăzi. Graficieni de pe toate continentele au portretizat, după cum și-au imaginat, dar și după talentul propriu, mari nume ale neamului românesc, de la poetul Ovidiu, la Nichita Stănescu și de la Burebista, la Ilie Ilașcu. Din materialele artistice colecționate a întocmit și publicat o serie de albume, printre care „Ion Luca Caragiale – un omagiu planetar” și „Mihai Eminescu în grafica mondială” și, de-a lungul vremii, a prezentat peste 3.000 de ilustrații și caricaturi în importante publicații românești, a expus în peste 250 expoziții internaționale și a fost distins cu 33 de premii românești și 27 de premii internaționale. Mihai Ioniță a urmat studii superioare tehnice, însă marea sa pasiune sunt caricatura, grafica și desenul în general.

Debutul său a avut loc în 1969, în paginile bine cunoscutei reviste „Urzica”. Distins cu peste 50 de premii românești și mai mult de 30 de premii internaționale, artistul a expus lucrările sale în peste 250 de saloane expoziționale din Belgia, Brazilia, Bulgaria, Croația, Canada, Cuba, Marea Britanie, Franța, Grecia, Olanda, Iran, Israel, Italia, Japonia, Iugoslavia, Polonia, Portugalia, Rusia ori Turcia. Dar ceea ce este interesant, expoziția de portrete ale marelui dramaturg Ion Luca Caragiale (1852-1912, născut în Haimanale, Prahova, astăzi I.L. Caragiale, în județul Dâmbovița) conține peste 200 de desene din marea colecție mondială de gen, reunite de caricaturistul Nicolae Ioniță. În același fel, în urma trimerii către colegi de breaslă, a unor fotografii ale lui Caragiale, Ioniță a primit peste 1.500 de portretizări din partea unor artiști graficieni și caricaturiști din 123 de țări, dintre care 29 din Spania. Această colecție a devenit ea însăși un record „Guinness Book” omologat „Pentru cel mai portretizat autor din lume”. La concursul organizat online au participat 44 de șefi de organizații și asociații naționale de artiști plastici, reprezentanți ai peste 500 de ziare de importanță mondială, trei câștigători ai Premiului Pulitzer pentru caricatura de presă, artiști de pe toate continentele. Inedita expoziție a lui Caragiale este considerată o operă istorică fără precedent în grafica mondială. Caragiale ploieșteanul se dovedește a fi și cetățean al lumii, iar colecția Caragiale este cea mai mare colecție din lume, de portrete ale unei personalități a culturii universale. La crearea acestei colecții au contribuit peste 1.000 de artiști din 142 de țări, iar lucrările ni-l înfățișează uneori pe Caragiale ca fiind mexican, japonez, turc, rus, negroid, caucazian, etc. Un ziarist din Tunis, observând interesul artiștilor locali pentru Caragiale, se întreba retoric: „Este Caragiale tunisian sau român?”

Cred că fiecare popor are un Caragiale, de fapt un umorist care ia în zeflema toată această tevdură socială și politică. Dar cine are simțul umorului „gustă” și trece mai departe, iar cine nu, iată că nu aprobă un viitor „Muzeu Internațional Caragiale”. Dacă marele dramaturg este universal, am putea avea un asemenea muzeu în București, undeva în Centrul Vechi care amintește de Micul Paris. Sau în Mexic, și de ce nu, undeva în Ilfov? ■

Surse: hismuseumph.ro; wikipedia.org; humanitas.ro, tnb.ro, facebook

George V. GRIGORE

Schitul Găneasa din Ilfov sau cum biserica a prins viață

Pe malul lacului Găneasa, lângă pădurea Pustnicu, la doar trei kilometri de Mănăstirea Pasărea, se află un schit de monahii închinat Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil. Schitul a luat ființă prin generozitatea familiei Sorin și Mihaela Marin care s-au hotărât să construiască o biserică pe propriul teren, pentru care au cerut binecuvântarea și sfatul ierarhului locului. Astfel în 1995, cu binecuvântarea fericitului întru pomenire Părinte Patriarh Teoctist începe înălțarea sfântului lăcaș care va fi terminat patru ani mai târziu și sfințit în 13 noiembrie 1999 de către Înalt Preasfințitul Teodosie, pe atunci vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Biserica a fost concepută în stil brâncovenesc după proiectul arhitectului Vladimir Popov, care a reușit prin proporțiile echilibrate să-i dăruiască o acustică foarte bună. Este de plan triconc având un altar cu absidă poligonală, un naos spațios, despărțit de pronaos prin doi stâlpi masivi și un pronaos supralărgit. Pridvorul este susținut de patru coloane, iar la exterior fațadele albe sunt împodobite cu ocnițe și frize despărțite de un brâu împletit. Iconostasul și decorația în mozaic de la exterior au fost realizate în anul 2001 de profesorul Ion Achîțenie. Vitraliile ce înfățișează sfinți români sau sfinți cu moaște la noi în țară au fost realizate de Ioan Cadar, în anii 2002-2003, fiind reprezentați: Sfânta Muceniță Filoftea, Sfânta Cuvioasă Teodora de la Sihla, Sfântul Apostol Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României, Sfântul Cuvios Dimitrie Basarabov, Ocrotitorul Bucureștilor, Sfântul Arhanghel Gavriil,

Sfântul Arhanghel Mihail, în naos, respectiv în pronaosul bisericii, iar în altar, fiind pictați Maica Domnului cu Pruncul și Mântuitorul Iisus Hristos. Întregul ansamblu emană echilibru și liniște prin simplitate și bun gust, prin armonia dintre tradiția arhitecturii bisericesti românești și gândirea modernă pusă în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. În anul 2000, biserica a prins viață, fiind transformată, împreună cu casa alăturată, în schit prin mutarea aici a unei maici din Mănăstirea Pasărea, actuala egumenă, monahia Hristofora Măciucă. Până la sfârșitul aceluiași an obștea număra patru viețuitoare și un preot slujitor, astfel că în anul următor clădirea care cuprindea doar două chilii a fost supraetajată. Tot atunci s-a ridicat

lângă corpul de chilii și trapeza, o clădire octogonală înconjurată de ferestre. Începând cu data de 1 martie 2010 a fost numită egumenă a schitului „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil” din comuna Găneasa, monahia Iustina Măciucă, aceasta venind, de asemenea, de la Mănăstirea Pasărea, sub conducerea căreia s-au efectuat o serie de lucrări de reparații și de întreținere a imobilelor așezământului. Astfel, în noiembrie 2013, înainte de sfințirea picturii bisericii a fost reparat cu plăci de granit soclul pridvorului, travertinul inițial fisurându-se. A fost renovată trapeza schitului, fiind refăcută fundația, consolidându-se clădirea prin ridicarea unui perete de susținere până la nivelul ferestrelor. În interior, foisorul a fost pardosit cu gresie, iar ușa și geamurile au fost înlocuite cu termopan. Schitul a fost bransat la rețeaua de gaze, respectiv de apă potabilă ale comunei Găneasa. Tot atunci s-a construit o cișmea pentru pelerini și vizitatori, lângă clopotnița schitului. S-au efectuat lucrări de renovare ale instalației de încălzire prin înlocuirea centralei termice, a țevilor de apă caldă și a caloriferelor. Furnizarea apei calde pe timpul verii se realizează cu ajutorul unui panou solar. Apropierea schitului de capitală face ca doritorii de rugăciuni să găsească aici liniștea și pacea care pot să îi aducă în contact cu cele spirituale. ■

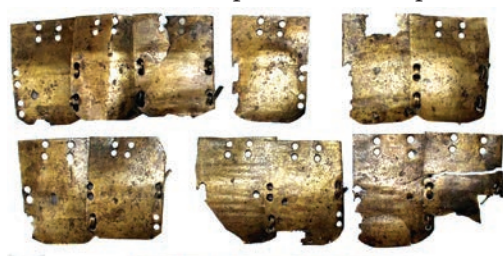
Surse: arhiepiscopiabucurestului.ro, protoieriaailfovord.ro

George V. GRIGORE

Fragmente de armură romană, descoperite în Militari

Armata imperială - cea care aducea glorie și extinderea teritoriilor aflate între granițe - era cea mai mare „instituție” a statului roman, care consuma și cele mai multe resurse financiare, încorporând bărbații din diverse clase sociale și din toate părțile imperiului. Dacă la începuturile sale, cei care activau în armată trebuiau să-și cumpere propriul echipament, după reformele lui Gaius Marius din anul 107 î.Hr., echipamentul este asigurat de stat și se standardizează. În afară de elementele de armură (coifuri și fragmente) descoperite în munții Orăștiei sau Șimleul Silvaniei, în zona Bucureștiului s-a mai descoperit o cnemidă romană din bronz, placată cu aur (Giulești; sec. II - III). Dar, în campania arheologică din 1960, în situl de la Militari-Câmpul Boja, situat pe malul de sud al Lacului Morii, cartierul Militari, au fost descoperite 12 plăcuțe din bronz care făceau parte dintr-o armură militară romană de tipul „lorica squamata”. Lorica, alături de scut (scutum), coif (galea), gladius (o sabie scurtă cu dublu tăiș), pillum (suliță), sandale (caligae) și sagum (pelerină), reprezentau „uniforma” minimală a unui soldat roman. Romanii au folosit în special trei tipuri de armuri pentru corp: „lorica squamata”, „lorica hamata” (realizată din zale) și „lorica segmentata” (realizată din benzi circulare de metal prinse pe un suport de piele). Oricare dintre aceste trei armuri nu era purtată direct peste tunică, ci peste un fel de haină căptușită pentru mai mult confort și protecție. „Lorica squamata” a fost folosită îndeosebi în perioada secolelor I-III d.Hr.. Aceasta era realizată din șiruri de „solzi” ce se suprapuneau și erau prinși între ei cu ajutorul unor fire metalice fine, iar la final cusuți pe un suport din pânză sau piele. Erau confecționate din bronz sau fier, cu o mărime între 1 și 5 cm, dar sunt exemple de plăcuțe din bronz care ajung până la 8 cm lungime, având o formă dreptunghiulară, iar unul dintre capete era ori rotunjit, ori ascuțit. Acest tip de armură a fost folosit atât de trupele legionare, cât și de cele auxiliare sau de cavalerie. Popularitatea lor s-a datorat poate și ușurinței cu care puteau fi reparate. Unii cercetători sunt de părere că doar ofițerii de rang înalt sau centurionii aveau dreptul să poarte o astfel de lorică, ținând cont de faptul că pe „stelae” (monumentele funerare) apar doar ofițeri purtând acest tip de lorica.

Aflându-se în zona dacilor liberi, acest tip de armură romană putea fi obținută în cadrul unui schimb comercial, sau se poate presupune că este vorba de o captură de război, purtată de un șef al unei

comunități locale geto-dace. Oricum este un artefact unic, cu o vechime de 1.700 - 1.800 de ani, care intrigă și astăzi prin rolul său și modalitatea de

Surse: historia.ro

George V. GRIGORE

Istorie la Tunari

Când trecem spre Aeroportul „Henri Coandă” din Otopeni nici nu ne gândim cât de vechi sunt urmele de locuire descoperite în zona aeroportuară. În timpul stagiului militar, în anii 80 ai secolului trecut am făcut parte din unitatea militară antitero care păzea aeroportul și zona împrejmuitoare. Când făceam instrucție am descoperit în timpul săpării lăcașelor de tragere, ceramică lucrată de mână, fragmente de silex (vârfuri de săgeți) și ace de aramă (bronz), pe care le-am predat Muzeului de Istorie Națională a României.

Credeam că localitatea Tunari și-a luat numele de la salvele de tun care se trag în timpul momentelor oficiale, la aeroport. Dar, potrivit unei legende locale, păstrată din generație în generație, localitatea și-a luat numele de la o veche fabrică de tunuri „de cireșari”, construită nu departe de șoseaua de Centura a capitalei. Se lucra artizanal, construindu-se tunuri din lemn de cireș sălbatic. Cu astfel de tunuri au luptat revoluționarii lui Avram Iancu, iar Ștefan cel Mare a folosit în atacul asupra Cetății Chilia tunuri ușoare, din lemn, așezate pe sănii. Acestea puteau fi folosite la cel mult câteva trageri, apoi se dezmembrau, dar erau ușoare și puteau fi transportate în orice condiții de luptă. La sfârșitul secolului al XIX-lea, comuna purta numele de Tunari-Dimieni și făcea parte din plasa Dâmbovița a județului Ilfov. Era formată, ca și astăzi, din satele Tunari și Dimieni, cu o populație totală de 1.638 de locuitori, care trăiau în 371 de case. În comună funcționau o școală mixtă, o moară cu aburi, două mașini de treierat și 3 biserici (2 în Tunari și una în Dimieni). În 1925, comuna avea aceeași compoziție și făcea parte din plasa Băneasa a aceluiași județ, având

2.416 locuitori. În 1950, comuna a fost inclusă în raionul 1 Mai al orașului republican București, din care a făcut parte până în 1968, când a trecut din nou la județul Ilfov și a luat numele actual, Tunari. În 1981, comuna a fost arondată Sectorului Agricol Ilfov din subordinea municipiului București, sector devenit în 1997, din nou, județul Ilfov.

Sunt nouă obiective în comuna Tunari incluse în lista monumentelor istorice din județul Ilfov, ca monumente de interes local. Cinci dintre ele sunt situri arheologice - situl arheologic din colțul nord-estic al Aeroportului Henri Coandă, aflat lângă Dimieni cuprinde o așezare daco-romană și o așezare cu necropolă de incinerare datând din secolele al II-lea - I î.Hr.. Situl aflat la nord de același aeroport cuprinde așezări din epoca geto-dacică, Epoca Bronzului, precum și o așezare și o necropolă din secolul al XVII-lea. Alte trei situri arheologice ample se află în zona satului Tunari. Drept monumente de arhitectură sunt clasificate biserica „Sfântul Nicolae” a fostei curți boierești a postelnicului Constantin Cantacuzino din Tunari, ridicată în 1742 și reconstruită în 1890, precum și Fortul 4 Tunari și bateria intermediară 4-5 Tunari, ambele parte a vechiului sistem de fortificații din jurul capitalei (Cetatea Bucureștiului). Și Monumentul eroilor din Primul Război Mondial de lângă Primăria din satul Tunari constituie un monument de for public. Ele n-ar trebui să lipsească dintr-un eventual ghid turistic al localității. ■

Surse: primaria-tunari.ro, marele-razboi-ilfov.ro, enciclopediaromaniei.ro

George V. GRIGORE

Joc și mișcare în Biblioteca de afară

 Horiana Arghira PETRESCU, bibliotecar CCD Ilfov

Cum poți face din cărți obiecte de joacă și distracție, de relaxare, dar și de cunoaștere? Am încercat la ediția din vara aceasta a Bibliotecii de afară să vorbesc despre cum se vede o carte din perspectiva unui bibliotecar, adică a unui om care le are în grijă. Poate așa, copiii cărora m-am adresat se vor apropia și împrieteni cu cărțile și biblioteca. Cum sunt așezate cărțile pe rafturile bibliotecii? Ce conține o carte: câte coperti are, ce înseamnă cotor de carte? Ce rol are? Ce conține coperta I, unde este scrisă editura, ce semnificație are? Cărțile au dată de naștere? Cum apare o carte? Ce este cuprinsul unei cărți? Ce înseamnă „pagina de gardă”? Iată întrebări la care, prin joacă, copiilor le-a plăcut să afle răspunsul. Unii dintre ei au aflat pentru prima dată semnificația cuvântului BIBLIOTECAR, că există o meserie care (încă) se mai practică... După ediția de anul trecut, în care ne-am îndreptat atenția doar asupra adolescenților, elevi ai claselor a IX-a și a X-a de la Colegiul Silvic „Theodor Pietraru”, anul acesta a fost rândul celor mici să fie provocați la mișcare, atât la cea fizică, cât și la cea interioară a minții, prin lectură. Ce credeți, am reușit? Daaa! Bibliotecarul Casei Corpului Didactic Ilfov cu sediul în Brănești a făcut o echipă fericită cu cadrele didactice, în joacă și mișcarea printre cărți și școlarii Școlii Gimnaziale Nr 1 din Brănești și cei ai Școlii cu clasele I-IV, din Islaz. Le-am avut alături pe profesoarele Adriana Enache, Ana

Maria Trașcu, Daniela Păuleț și Roxana Geambașu și Irina Ivan și am primit suportul deosebit al prof Nicoleta Tone, director al Școlii Gimnaziale Nr. 1. Echipa de organizatori a fost întregită de expertul, antrenorul acreditat yoga, Ramona Sima care a asigurat expertiza în privința exercițiilor în aer liber, de tip yoga și pilates. Obiectivul principal al acestui proiect este acela de a oferi participanților, mici sau mari, o alternativă sănătoasă de obținere a stării de bine care să se răsfrângă asupra întregului potențial de creștere și dezvoltare, atât fizic cât și intelectual. O soluție propusă de inițiatorii proiectului este lectura în aer liber, în natură, iar asocierea cu practicarea exercițiilor de tip yoga, pilates conduce la inducerea unei stări benefice, de relaxare, tonifiere atât corporală cât și mentală. Proiectul Biblioteca în aer liber se adresează tuturor categoriilor de vârstă. Prin activitățile prevăzute în proiect, se urmărește crearea unor situații de cunoaștere a valențelor lecturii și de familiarizare cu exercițiile de yoga în aer liber. Locul desfășurării activității *Biblioteca de afară* este unul special, de fiecare dată: fie că vorbim de zona cu iarbă de sub nucul din curtea Școlii cu clasele I-IV de la Islaz, fie că vorbim de aleea cu băncuțe și iarbă de la Școala Gimnazială Nr 1 din Brănești. Considerăm că prin acest tip de animație de lectură, vom face mai accesibile serviciile de bibliotecă, mai ales că proiectul vizează toate categoriile de vârstă. Vom încerca în edițiile viitoare să cuprindem și alte segmente de vârstă, ținând seama de beneficiile încă valabile ale lecturii și de asemenea, de necesitatea efectuării zilnice a exercițiilor fizice. Pentru cei tineri, aflați la vârsta școlarizării, scopul lecturii este acela al educării pentru a fi capabili să înțeleagă lumea din jur, să comunice eficient și să interacționeze optim cu semenii. Generației postșcolarizare, lectura îi poate oferi o cale

valoroasă de a se fortifica mental, spiritual, astfel că prin tipul de cărți citite, oamenii trecuți de 30+ pot să accedă la o dezvoltare personală și profesională de calitate. Pentru reprezentanții generației 60+, lectura, cititul în aer liber sau ascultarea cărților (audiobook-uri) le pot aduce o soluție la problema principală cu care se confruntă mulți oameni retrași din câmpul muncii, aceea a singurătății, izolării. De asemenea, practicarea exercițiilor de yoga este accesibilă tuturor categoriilor de vârstă, chiar și fără să fi practicat anterior. Yoga poate fi practică oriunde, fiindcă nu este nevoie de echipament specific (ea este, de obicei, practică pe saltele speciale, aderente, dar nu este obligatoriu). Practică în aer liber are efecte crescute, mai ales pentru exercițiile de respirație. În plus, tehnica de grounding/ earthing (contactul direct al corpului cu suprafața Pământului, adică mersul cu picioarele goale sau statul întins pe pământ sau pe nisip) este o tehnică terapeutică, cu eficiență confirmată de studii științifice, de ajutor în cazul oboselii și durerii cronice, al stresului, anxietății și depresiei, în bolile cardiovasculare și chiar în reglarea somnului. Toate cele enumerate mai sus ne dau speranța de a continua acest proiect și în alte ediții viitoare, cu și mai mare impact! ■

 Florin PETRESCU
Director al CCD Ilfov

Educația despre Holocaust la Casa Corpului Didactic Ilfov în 2024 reprezintă o inițiativă importantă pentru promovarea conștientizării istorice și a toleranței în rândul cadrelor didactice din județ. În 2024, educația despre Holocaust la Casa Corpului Didactic Ilfov se concentrează pe îmbunătățirea competențelor profesorilor în a transmite valori fundamentale precum respectul pentru diversitate, drepturile omului și importanța memoriei istorice. Din această perspectivă, în Oferta anuală de formare elaborată de CCD Ilfov, activitățile ce vizează educația despre Holocaust contribuie la crearea unui mediu educațional în care Holocaustul este abordat cu respect, responsabilitate și rigoare academică, iar lecțiile despre

Educație despre Holocaust la Casa Corpului Didactic Ilfov

această perioadă tragică sunt transmise corect generațiilor viitoare. Casa Corpului Didactic Ilfov are în vedere formarea și informarea profesorilor despre evenimentele Holocaustului, pentru ca aceștia să poată transmite elevilor cunoștințe corecte și profunde despre una dintre cele mai tragice perioade ale istoriei. Activitățile de formare includ cursuri, seminarii și ateliere care abordează diferite aspecte ale Holocaustului, cum ar fi cauzele, desfășurarea și consecințele acestuia, dar și mărturiile ale supraviețuitorilor, studii de caz și discuții despre responsabilitatea morală și civică de a preveni astfel de atrocități în viitor. Participanții vor avea acces la resurse educaționale diverse, cum ar fi documentare, materiale didactice și ghiduri pentru predarea acestei teme complexe, găzduite și organizate în sediul CCD Ilfov, sub denumirea de **Punctul de studiere a Holocaustului la Casa Corpului Didactic Ilfov, din Brănești**. Punctul de studiu este dedicat aprofundării cunoștințelor și competențelor despre Holocaust în rândul cadrelor didactice și, implicit, în rândul elevilor. Acest punct de studiu servește ca un centru de resurse și formare pentru profesori, oferind materiale didactice, cursuri de

formare continuă și evenimente educaționale menite să sprijine predarea corectă și empatică a acestei teme complexe și sensibile. Punctul de studiu pentru studiul Holocaustului de la Casa Corpului Didactic Ilfov desfășoară o serie de activități menite să sprijine cadrele didactice în predarea acestei teme și să promoveze o educație conștientă și informată în rândul elevilor. Periodic, se vor organiza cursuri și ateliere pentru cadrele didactice, axate pe metodologiile de predare a Holocaustului, abordarea sensibilă a subiectului și integrarea acestuia în curriculum-ul școlar. Aceste cursuri sunt conduse de experți în educația despre Holocaust și istorie. Aceste cursuri includ sesiuni teoretice și practice, acoperind subiecte precum cauzele istorice ale Holocaustului, impactul social și psihologic, și metodele de abordare a acestui subiect sensibil în clasă. Punctul de studiu va fi gazda unor conferințe și simpozioane cu invitați speciali, inclusiv istorici, supraviețuitori ai Holocaustului, și experți în educația despre Holocaust. Aceste evenimente oferă o platformă pentru discutarea noilor cercetări și pentru împărtășirea de experiențe și perspective diverse. Vom organiza evenimente speciale

pentru comemorarea Zilei Internaționale a Holocaustului (27 ianuarie), care pot include ceremonii de depunere de coroane, momente de reculegere, și activități educaționale destinate elevilor și cadrelor didactice. Vor fi distribuite ghiduri didactice, planuri de lecție, și alte materiale educaționale care să sprijine profesorii în predarea Holocaustului. Aceste resurse sunt adaptate diferitelor niveluri de învățământ și sunt concepute pentru a facilita o abordare didactică integrată. Punctul de studiu colaborează cu instituții precum Institutul Național pentru Studiul Holocaustului din România „Elie Wiesel”, muzeele de istorie, și alte organizații internaționale dedicate memoriei Holocaustului. Aceste parteneriate permit accesul la resurse de calitate și la formatori de renume. Aceste instituții importante sunt principalele surse care furnizează Casei Corpului Didactic Ilfov din Brănești, gratuit: cărți, documente, filme, și alte materiale relevante despre Holocaust. Astfel, Biblioteca CCD Ilfov va beneficia de fondul de carte astfel constituit. Prin Casa Corpului Didactic, compartimentul Biblioteca CCD Ilfov, aceste resurse devin accesibile profesorilor care doresc să se documenteze pentru activitatea

didactică de predare, de la clasă. Bibliotecarul CCD Ilfov va asigura accesul la aceste materiale și resurse educaționale, prin crearea unei baze de date cu resurse didactice (cărți, filme, documente, studii de caz) care să fie la dispoziția profesorilor pentru utilizare în activitățile educaționale. Toate titlurile existente se vor insera în catalogul electronic al Bibliotecii CCD Ilfov, disponibil de cititorii, utilizatorii Bibliotecii cu permis de acces la Biblioteca CCD Ilfov. În concluzie, precizăm că, dacă dorim să asigurăm o educație de calitate despre Holocaust, în școlile din județul Ilfov, contribuind astfel la formarea unor generații informate, tolerante și responsabile, atunci existența și menținerea acestui punct de studiu, la CCD Ilfov, din Brănești este pe deplin justificat. Nu în ultimul rând, trebuie subliniat că CCD Ilfov, colectează periodic feedback, astfel încât să se poate aprecia permanent calitatea și să poată avea loc adaptarea continuă a programelor/activităților de formare pe tema Holocaustului, cu scopul de a îmbunătăți constant calitatea educației despre Holocaust oferite cadrelor didactice și, implicit, elevilor din unitățile de învățământ ale județului Ilfov. ■

Pagină coordonată de prof. dr. Florin PETRESCU, director al CCD Ilfov